

Se, det, fru Jette Gottlieb siger, er: Se, jeg er rimelig, men du er urimelig. Nej, siger jeg, jeg er rimelig; det er dig, der er urimelig.

Nej, det, der er afgørende for mig i det her tilfælde, er: Når man ser på det samlede i det, der tidligere var, og det, der kommer til at gælde efter det her, så er der altså nogle, for hvem der ikke bliver tale om en markant stigning eller om stigninger i det hele taget, og der er andre, der får lidt mere, hvad jeg i og for sig ikke har noget imod. Men det har været magtpåliggende for os, at der i hvert fald ikke var nogen, der stod i den situation, at de kunne sige, at deres vilkår var forringet. Det er en fornuftig rimelighedsbetragtning.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er blot et kort spørgsmål: Når hr. Ole Løvig Simonsen snakker om populisme, tænker han så på de økonomer og vismænd, der for nylig har talt om løntilbageholdenhed?

(Kort bemærkning).

Ole Løvig Simonsen (S):

Nej, for at sige det rent ud, så er det jo sådan her på Christiansborg, at der jo går mange rygter. Dem hører jeg næsten aldrig. Men jeg vil gerne sige: Med populisme mener jeg de partier, som helt klart stiller sig op og siger: Det vil vi ikke have. Vi synes, vi har en rimelighed i det vederlag, vi har, og vi vil gerne have synliggjort det. Men på den anden side er vi meget tilfredse med, at I får en lønforhøjelse.

Og dér må jeg da sige til dem, at hvis det er det, der er tilfældet, så er det jo populisme, for så er det jo ikke det saglige, man diskuterer, nemlig spørgsmål om de enkelte elementer. For det er jo nu engang sådan – det kunne vi også høre fra fru Jette Gottlieb – at nogle elementer er man jo enig i og andre elementer er man jo ikke. Og det er den samlede afvejning, der skal til, og da kan det altså ikke være sådan, at man bare ser på det enkelte element og siger: Dét kan I bare se. For så er helheden væk. Og hvis man kun fokuserer på et enkelt element i forhold til helheden og trækker det frem, så er det populisme.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Hr. Christian Mejdahl i ordførerrækken.

Christian Mejdahl (V):

Mit første ansættelsesforhold blev indledt det sidste år, jeg gik i skole. Jeg var da 13 år, og min løn var aftalt til 100 kr. om måneden. Da jeg fortalte min bedstemor det, spurgte hun: Kan du tjene det, Christian? Mit forsvar var, at jeg ikke havde forlangt de 100 kr. Det var, hvad jeg var blevet tilbudt.

Tingene har unægtelig ændret sig. Nu er der ingen til at tilbyde. Nu må jeg selv være med til på mine kollegers og egne vegne at fastsætte det vederlag, der skal udbetales.

Den justering og omlægning, der her lægges op til i de fire lov- og beslutningsforslag, omfatter vederlag, eftervederlag og pension for ministre, folketingsmedlemmer, Folketingets formand, statsrevisorer og europaparlamentariskere, og derudover omfatter den diverse omkostningsstillæg.

I Venstre betragter vi det her som en samlet pakke.

Denne her sag har været undervejs længe. Det kan der læses om i de skriftlige fremsættelser og i de generelle bemærkninger.

Ministerpensionerne har der længe været et bredt ønske om at se på, og folketingsmedlemmernes vederlag, som ved den sidste regulering, i 1986, blev afstemt efter borgmestervederlag i en mellemstor kommune på 20.000-25.000 indbyggere, kom ud af trit i 1994, da borgmestrenes vederlag blev reguleret og borgmestre fik stort set samme pensionsbetingelser som folketingsmedlemmer. Fremover følger vi borgmestervederlaget i en kommune på 12.500-25.000 indbyggere.

Endelig har der været kritik af de forskelle, der er i medlemmernes omkostningsstillæg. Rejsemulighederne og den afsmitning, de har på rejsemønsteret, har ændret på de geografiske uligheder. Nu er det for flere en mulighed at rejse frem og tilbage mellem bopæl og Christiansborg hver dag.

Venstres folketingsgruppe kan tilslutte sig ønsket om, at der rettes op på disse forhold. Vi lægger vægt på, at der nu fastsættes en reguleringsmekanisme, som er til at håndtere, så vi undgår store ændringer i fremtiden, og vi lægger vægt på, at vi ser de her ændringer i en helhed.

Når disse forslag er vedtaget, så er der nogle, der vil spørge, som min bedstemor gjorde:

Kan I nu også tjene det? Og der er andre, der vil sige: Er de økonomiske vilkår, som vi byder vore politikere, gode nok? Svaret vil aldrig